

zmienionej ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879), wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek od lokali wymierzają i pobierają urzędy skarbowe bezpośrednio od lokatorów”,

2) w art. 9 ust. 1 po wyrazach: „Minister Skarbu” przecinek zastępuje się kropką i skreśla się wyrazy: „wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych”,

3) po art. 9 wstawia się nowy art. 9a o brzmieniu następującem:

„Za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku od lokali, urzędy skarbowe uprawnione są do pobierania odszkodowania w wysokości 3% sum, wypłacanych związkowi komunalnym, państwowemu funduszowi rozbudowy miast oraz funduszowi kwatery wojskowego z tytułu udziału we wpływach podatku od lokali wraz z karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie”.

Art. 3. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) wprowadza się zmiany następujące:

1) ust. 3 art. 24 otrzymuje brzmienie następujące:

„Państwowy podatek od placów budowlanych wymierzają i pobierają urzędy skarbowe”,

2) w art. 25 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „wydane przez Ministra Skarbu; za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast, urzędy skarbowe uprawnione są do pobierania odszkodowania w wysokości 3% sum, wypłacanych temuż funduszowi z tytułu podatku wraz z karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie.”

Art. 4. Podatki, wymierzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez dotychczasowe władze wymiarowe, pobierają urzędy skarbowe.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu do włączenia tekstów: 1) ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 296), 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292), 3) ustawy z dnia 30 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 2, poz. 6) i 4) ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 877) do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523), do wydania jednolitego tekstu przepisów o państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich z nową numeracją artykułów, z uwzględnieniem zmian, wynikających z art. 1 niniejszej ustawy oraz z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu, jak również do dokonania w tekście

takich zmian redakcyjnych, jakie okażą się konieczne wskutek połączenia wymienionych ustaw i rozporządzeń w jednolitą całość.

Art. 6. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879) oraz art. 2 ustawy niniejszej.

Art. 7. (1) Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu; przepisy o przejęciu wymiaru i poboru podatków od władz samorządowych wyda w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

(2) Rozporządzenie to może nadto ustalić termin późniejszy, niż przewiduje niniejsza ustawa, przejęcia wymiaru i poboru przez urzędy skarbowe na poszczególnych obszarach Państwa.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i zyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1933 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

169.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 18 marca 1933 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 kwietnia 1931 r. w sprawie uregulowania roszczeń obywateli polskich do niemieckich zakładów ubezpieczeń z tytułu umów ubezpieczeń na życie, wymienionych w art. 21 polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego z dnia 5 lipca 1928 r.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 kwietnia 1931 r. w sprawie uregulowania roszczeń obywateli polskich do niemieckich zakładów ubezpieczeń z tytułu umów ubezpieczeń na życie, wymienionych w art. 21 polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 235) wprowadza się zmiany następujące:

1) W art. 4 pkt. 1) ust. 3 po wyrazach „została przerwana” dodaje się wyrazy „przed 1 grudnia 1918 r.”.

W pkt. 6) tegoż artykułu wyrazy „kwartalnych i do 95% przy ratach miesięcznych” zastępuje się wyrazami „kwartalnych, do 95% przy ratach miesięcznych i do 90% przy ratach tygodniowych”, wyrazy „opiewa” zastępuje się wyrazami „pierwotnie opiewała”, a ostatnie zdanie tego punktu skreśla się.

W pkt. 8) tegoż artykułu po wyrazach „podlegały unieważnieniu” dodaje się wyrazy „przed 1 grudnia 1918 r.”.

W pkt. 9) tegoż artykułu dodaje się na końcu tabeli kursów, jako ostatni wiersz: „1922 — 1924 według kursów, podanych w pkt. 11)”.

Do tegoż artykułu dodaje się pkt. 11) o brzmieniu następującem:

„11) Należność z umów, zawartych po roku 1921, oblicza się według zasad, podanych w punktach poprzednich, z tą różnicą, że do sumy ubezpieczenia lub renty, bez względu na rok zawarcia umowy, oraz do składek, bez względu na daty ich wpłacenia, stosuje się przy przeliczowaniu następujące kursy:

1.000.000 marek polskich	— 0,56	zł
10.000 koron	— 0,73	zł
1.000.000.000 marek niemieckich	— 0,00123	zł”.

2) W art. 7, ust. 3 wyrazy „W przypadkach uznania przez komisarza roszczenia za wygasłe” zastępuje się wyrazami „W przypadkach oddalenia roszczenia przez komisarza lub uznania go za wygasłe”.

W ust. 4 tegoż artykułu po wyrazach „wytoczonego z powodu” wstawia się wyrazy „oddalenia lub”.

3) W art. 9 dodaje się na końcu artykułu zdanie: „Sumy, nie podjęte z depozytu sądowego w ciągu lat 10, przechodzą na własność Skarbu Państwa”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości, każdemu z nich we właściwym mu zakresie działania.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

170.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 22 marca 1933 r.

w sprawie zapewnienia czasowych mieszkań i pomieszczeń dla zwolnionych robotników rolnych.

Art. 1. (1) Robotnicy rolni, których umowy o pracę ustają z dniem 31 marca danego roku i którzy do tego terminu zajmowali na podstawie tych umów stanowiące część ich uposażenia mieszkania służbowe i przynależne do tych mieszkań ich pomieszczenia, nie mogą być usunięci z tych mieszkań i pomieszczeń do dnia 31 maja tegoż roku, o ile na ich miejsce nie zostali najęci inni robotnicy.

(2) Jeżeli na miejsce zwolnionego robotnika rolnego został najęty inny robotnik, mający zająć mieszkanie zwolnionego, a dany pracodawca posiada inne wolne mieszkanie robotnicze, powinien on zwolnionego robotnika na czas do 31 maja ulokować w wolnym mieszkaniu.

(3) Obowiązek pracodawcy pozostawienia zwolnionego robotnika w zajmowanym przez niego mieszkaniu, względnie ulokowanie takiego robotnika w innym wolnym mieszkaniu nie stwarza między stronami stosunku najmu mieszkania, wobec czego nie ma w tym przypadku zastosowania ustawa z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406).

(4) Wysokość odszkodowania za wskazane w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu mieszkania i pomieszczenia nie może przekraczać 5 złotych miesięcznie.

Art. 2. (1) W przypadku, gdy pracodawca z powodu najęcia nowych robotników rolnych nie posiada wolnych mieszkań robotniczych, nie może on sprzeciwić się zamieszkaniu zwolnionych robotników przez okres czasu od 31 marca do 31 maja razem z robotnikami, zatrudnionymi u niego, o ile ci na to się zgodzili.

(2) Postanowienia ust. 3 art. 1 mają w tym przypadku odpowiednie zastosowanie.

Art. 3. (1) Postanowienia art. 1 i 2 nie mają zastosowania w następujących przypadkach:

- jeżeli umowa o pracę została rozwiązana na życzenie robotnika;
- jeżeli robotnik posiada lub otrzyma inne mieszkanie;
- jeżeli robotnik otrzymał stałe zatrudnienie u innego pracodawcy;
- jeżeli umowa została wypowiedziana we właściwym czasie wskutek dopuszczenia się przez robotnika względem pracodawcy czynu karalnego, w myśl kodeksu karnego, względnie jeżeli robotnik dopuścił się takiego czynu w okresie wypowiedzenia.

(2) Jeżeli robotnik, korzystający z uprawnień przewidzianych w art. 1 i 2, dopuścił się czynu, wy-